

Arrest

nr. 227 860 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. CHRISTIAENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake zijn beweerde problemen. De Raad volgde deze beslissing bij arrest nr. 211 348 van 22 oktober 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij beroept zich daarbij op dezelfde vrees die hij heeft aangehaald tijdens zijn eerste procedure en verklaart dat hij daarom niet kan terugkeren naar Afghanistan. Zijn familie zou sinds maart 2018 ongeveer Afghanistan verlaten hebben en momenteel in Pakistan wonen.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek heeft hij de volgende documenten neergelegd: een bevestigingsbrief die zijn vader liet ondertekenen door de verantwoordelijke van het gebouw waar zij woonden, een kopie van drie inreisvisa voor Pakistan, en een kopie van drie éénmalige visa voor Iran.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: "Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name een bevestigingsbrief en kopieën van de Iraanse en Pakistaanse visa van uw familieleden, moet worden vastgesteld dat deze evenmin beschouwd kunnen worden als een nieuw element in de huidige procedure. In de eerste plaats dient te worden herhaald dat documenten slechts vermogen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. In uw geval is reeds gebleken dat er geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dat u pas nu deze brief neerlegt is overigens ook wel zeer laattijdig. Hoewel u tijdens uw vorige procedure originele documenten hebt neergelegd die u vanuit Afghanistan werden toegestuurd, hebt u deze bevestigingsbrief niet neergelegd tijdens uw eerste verzoek, noch tijdens het beroep dat u tegen deze beslissing hebt ingediend. Volgens u is de brief geschreven ongeveer een jaar voordat u het tweede verzoek

om internationale bescherming bent komen toelichten bij DVZ (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17), dus omstreeks maart 2018. Dat is nadat u zelf Afghanistan had verlaten, maar ruim voordat u uw weigeringsbeslissing hebt ontvangen en dus ook voor de beroepsprocedure tegen die beslissing. Dat deze brief pas werd opgesteld begin 2018, na het indienen van uw eerste verzoek tot internationale bescherming, doet op zich al sterk vermoeden dat het gaat om een gesolliciteerde brief, die op uw vraag is opgesteld, wat de overtuigingskracht ervan nog verder ondermijnt. Hetgeen nog zou kunnen resteren aan bewijswaarde wordt bovendien nog gerelativeerd omdat corruptie in Afghanistan vaak voorkomt, en vervalste stukken zelfs na onderzoek door experts niet van de echte te onderscheiden zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). De kopie van de eenmalige visa voor Iran die u hebt neergelegd om aan te tonen dat uw familie op vakantie is geweest naar dat land heeft geen enkele betrekking op de door u beweerde feiten, en vormt derhalve geen nieuw element in uw huidige procedure. Dat u hiermee zou willen ondersteunen dat de foto die u op uw Facebookprofiel hebt geplaatst in Iran is genomen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17), is volstrekt irrelevant. U probeert daarmee opnieuw post factum een relaas op te smukken waarvan is vastgesteld dat het niet geloofwaardig is. Zoals hierboven reeds opgemerkt heeft de Raad in uw geval de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming bevestigd op 22 oktober 2018. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV en bijgevolg staat de beoordeling van uw relaas vast. Net zoals bij de andere visa waarvan u een kopie hebt gegeven, moet worden opgemerkt dat kleurenkopieën op eenvoudige wijze vervalst dan wel gemanipuleerd kunnen worden, waardoor zij niet de minste bewijswaarde hebben. U legt de kopie van de Pakistaanse visa van uw familieleden neer om aan te tonen dat zij in Pakistan wonen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Het gaat echter om inreisvisa voor een verblijf van beperkte duur, en niet om een verblijfsvergunning, waardoor deze manifest tekort schieten om de woonplaats van uw familie te bewijzen. Bovendien moet worden vastgesteld dat de huidige verblijfplaats van uw familie geen enkele impact heeft op de mogelijkheden die voor u als volwassen man bestaan om terug te keren naar uw streek van herkomst. Ook dit kan dus niet gelden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet."

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet

(langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat de nieuwe stukken die zij heeft ingediend moeten onderzocht worden. Zij wijst erop dat ook de familieleden intussen gevlucht zijn en dat zij dat heeft kunnen aantonen door de kopieën van de visa. Verzoekende partij wijst erop dat zij nu helemaal niet meer terug kan aangezien haar familie voor haar zorgde en haar netwerk was. Zij vervolgt dat het feit dat haar familie eveneens gevlucht is een aanwijzing is dat haar relaas en de vervolgingsfeiten waar zijn. Zij is niet akkoord met de beoordeling dat de visa niet mee in aanmerking worden genomen voor haar vrees en meent dat daaruit niet zomaar kan afgeleid worden dat zij gewoon op reis zijn. Ook de verklaring van haar advocaat wordt van tafel geveegd met het argument dat het gesolliciteerd is. Zij wijst erop dat een document altijd gesolliciteerd is; anders had zij het niet kunnen voorleggen, het is tenslotte een stuk van een advocaat, niet zomaar van de buurman. Verzoekende partij wijst erop dat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen gelet op de dagelijkse aanslagen in Kabul.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming geweigerd werd bij 's Raads arrest nr. 211 348 van 22 oktober 2018 omdat haar vluchtrelaas, waarop zij zich in het kader van huidig volgend verzoek volledig op baseert en op verder borduurt, ongeloofwaardig is, en zij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een

terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bij die deze beoordeling vermogen om te vormen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door haar bij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten. Zoals eerder in de beschikking van 15 juli 2019 werd vastgesteld, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij echter geenszins hetgeen de commissaris-generaal *in concreto* met betrekking tot die stukken heeft vastgesteld, met name:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name een bevestigingsbrief en kopieën van de Iraanse en Pakistaanse visa van uw familieleden, moet worden vastgesteld dat deze evenmin beschouwd kunnen worden als een nieuw element in de huidige procedure. In de eerste plaats dient te worden herhaald dat documenten slechts vermogen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. In uw geval is reeds gebleken dat er geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dat u pas nu deze brief neerlegt is overigens ook wel zeer laat. Hoewel u tijdens uw vorige procedure originele documenten hebt neergelegd die u vanuit Afghanistan werden toegestuurd, hebt u deze bevestigingsbrief niet neergelegd tijdens uw eerste verzoek, noch tijdens het beroep dat u tegen deze beslissing hebt ingediend. Volgens u is de brief geschreven ongeveer een jaar voordat u het tweede verzoek om internationale bescherming bent komen toelichten bij DVZ (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17), dus omstreeks maart 2018. Dat is nadat u zelf Afghanistan had verlaten, maar ruim voordat u uw weigeringsbeslissing hebt ontvangen en dus ook voor de beroepsprocedure tegen die beslissing. Dat deze brief pas werd opgesteld begin 2018, na het indienen van uw eerste verzoek tot internationale bescherming, doet op zich al sterk vermoeden dat het gaat om een gesolliciteerde brief, die op uw vraag is opgesteld, wat de overtuigingskracht ervan nog verder ondermijnt. Hetgeen nog zou kunnen resteren aan bewijswaarde wordt bovendien nog gerelativeerd omdat corruptie in Afghanistan vaak voorkomt, en vervalste stukken zelfs na onderzoek door experts niet van de echte te onderscheiden zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). De kopie van de eenmalige visa voor Iran die u hebt neergelegd om aan te tonen dat uw familie op vakantie is geweest naar dat land heeft geen enkele betrekking op de door u beweerde feiten, en vormt derhalve geen nieuw element in uw huidige procedure. Dat u hiermee zou willen ondersteunen dat de foto die u op uw Facebookprofiel hebt geplaatst in Iran is genomen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17), is volstrekt irrelevant. U probeert daarmee opnieuw post factum een relaas op te smukken waarvan is vastgesteld dat het niet geloofwaardig is. Zoals hierboven reeds opgemerkt heeft de Raad in uw geval de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming bevestigd op 22 oktober 2018. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV en bijgevolg staat de beoordeling van uw relaas vast. Net zoals bij de andere visa waarvan u een kopie hebt gegeven, moet worden opgemerkt dat kleurenkopieën op eenvoudige wijze vervalst dan wel gemanipuleerd kunnen worden, waardoor zij niet de minste bewijswaarde hebben. U legt de kopie van de Pakistaanse visa van uw familieleden neer om aan te tonen dat zij in Pakistan wonen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Het gaat echter om inreisvisa voor een verblijf van beperkte duur, en niet om een verblijfsvergunning, waardoor deze manifest tekort schieten om de woonplaats van uw familie te bewijzen. Bovendien moet worden vastgesteld dat de huidige verblijfplaats van uw familie geen enkele impact heeft op de mogelijkheden die voor u als volwassen man bestaan om terug te keren naar uw streek van herkomst. Ook dit kan dus niet gelden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde brief betreft, merkt de Raad op dat deze blijkens verzoekende partij haar verklaringen en de vertaling ervan door een tolk tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, door verzoekende partij haar vader werd opgesteld. Hoewel een gebouw- en/of wijkverantwoordelijke diens verklaringen bevestigt en daargelaten of deze al dan niet een advocaat is, kan een dergelijke getuigenis van een dicht familielid bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier dat corruptie veelvuldig voorkomt in Afghanistan en allerlei documenten eenvoudigweg via betaling te verkrijgen zijn, en werd door de commissaris-generaal terecht gewezen op het laatdijg, alsook gesolliciteerd karakter van die brief. De objectieve bewijswaarde ervan is dan ook nihil.

Nog daargelaten dat de door verzoekende partij bijgebrachte Pakistaanse visa van haar familieleden geen originele documenten, doch slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, kunnen die inreisvisa voor een verblijf van korte duur in Pakistan slechts aantonen dat de

familie van verzoekende partij naar Pakistan zijn gereisd. Deze documenten vormen op zich evenwel, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geenszins een bewijs dat de familieleden hun land van herkomst, om welke reden dan ook, hebben ontvlucht en dat zij heden nog steeds in Pakistan zouden wonen en verblijven. De visa bevatten geen informatie omtrent verzoekende partij haar verklaarde vervolgingsproblemen en vermogen dan ook, in weerwil van wat zij meent, geenszins de vastgestelde ongelooftwaardigheid hiervan te herstellen.

Bovendien, zelfs al wordt aangenomen dat de familie van verzoekende partij vandaag de dag in Pakistan woont, hetgeen geenszins uit de visa blijkt en niet met enig ander overtuigend begin van bewijs wordt aangetoond, neemt dit niet weg dat verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal terecht en pertinent aanhaalt in de bestreden beslissing, zich opnieuw kan vestigen in de stad Kabul waarvan zij afkomstig is en heel haar leven voor haar komst naar Europa heeft gewoond. In dit verband dient te worden aangestipt dat verzoekende partij meerderjarig en een jonge twintiger is en kan er overigens op worden gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder specifieke kwetsbaarheden en van arbeidsleeftijd in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 110).

In zoverre verzoekende partij op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze betoogt dat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen gelet op de dagelijkse aanslagen in Kabul, laat zij geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 15 juli 2019 waar wordt opgemerkt dat *“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde en de overige in de voormelde beschikking opgenomen gronden. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS